



ת"פ 45756/10/14 - מדינת ישראל נגד ח ב, ע ב

בית משפט השלום בכפר סבא

15 מאי 2017

ת"פ 45756-10-14 מדינת ישראל נ' ב ואח'

לפני בעניין: כב' השופט מיכאל קרשן
המאשימה

מדינת ישראל

נגד
הנאשמים

1. ח ב
2. ע ב

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד סיגל אלפר

הנאשמים בעצמם

ב"כ הנאשמים עו"ד ווג'די ג'לג'ולי

גזר דין

1. הנאשמים, אב ובנו, הורשעו על יסוד הודאתם בעובדות כתב אישום מתוקן, במסגרת הסדר טיעון, בביצוע עבירות של **תקיפה וחבלה ממשית על ידי שניים או יותר ותקיפה סתם על ידי שניים או יותר**.

2. לפי עובדות כתב האישום המתוקן, במשפחת הנאשמים התגלע סכסוך ירושה.

ביום 3.1.2014 בשעה 13:15 התקשר נאשם 1 לע א, אחיינו (להלן - "**המתלונן**") וביקש שיבוא למשרד השוכן מתחת לביתו בטירה על מנת לדבר נוכח ויכוח שפרץ יום קודם לכן בין המתלונן ואמו לבין אשתו של נאשם 1. המתלונן, אחיו מ ח (להלן - "**מ**") וסבם א ח, נסעו למקום. בהגיעם, התקיפו אותם שני הנאשמים באמצעות מכות ובעיטות.

כתוצאה ממעשי הנאשמים נגרמו למ דימום באף, המטומה בגשר האף, כאבים בלסת וסימני חבלות בגב.

3. על פי ההסכמה בין הצדדים נתבקש שירות המבחן לערוך תסקיר אודות הנאשמים. ההגנה בקשה לבחון את שאלת ההרשעה ביחס לנאשם 2 בלבד והמאשימה הבהירה כי לא תסכים לביטולה. המאשימה הצהירה עוד כי אם התסקירים יהיו חיוביים, תעתור למאסר על תנאי, של"צ, קנס ופיצוי.



4. מהתסקיר אודות נאשם 1 עולה כי הנאשם, כבן 51, איש משפחה, נטול הרשעות קודמות העובד כעצמאי בתחום האלומיניום. הנאשם ציין כי אשתו הותקפה על ידי המתלוננים יום קודם לאירוע המתואר בכתב האישום, ולכן הזמין את המתלוננים למשרדו על מנת ליישב את הסכסוך ולהרגיע את הרוחות. אלא שהמתלוננים התנפלו עליו ובתו החלה לצעוק שגם היא הותקפה. הנאשם פעל במסגרת האירוע באימפולסיביות שלדבריו אינה אופיינית לוף ולדבריו התערבות בנו (נאשם 2) על מנת להגן עליו לא הייתה לרוחו ורק הלחיצה אותו עוד יותר. שירות המבחן שוחח עם המתלונן שמסר כי לתפיסתו האירוע תוכנן על ידי הנאשם על מנת לפגוע בו ובאחיו, והסביר כי סירב לסולחה משום שהנאשמים אינם מגלים חרטה על מעשיהם.

שירות המבחן התרשם כי חתה הסכנה להתנהגות אלימה מצד הנאשם והמליץ להשית עליו של"צ בהיקף 140 שעות ופיצוי למתלונן.

5. מהתסקיר אודות נאשם 2 עולה כי נאשם זה, כבן 28, נשוי ונטול הרשעות קודמות. הנאשם סיים 12 שנות לימוד ורכש השכלה כפיזיותרפיסט בירדן. הנאשם הסביר מעורבותו באירוע בכך ששמע צעקות מצד אחותו ותיאר סיטואציה שהסלימה לכדי דחיפות הדדיות בין אביו למתלוננים ואחרים. לדבריו נחלץ לעזרת אביו מתוך הזדהות עמו, עקב הפגיעה בכבודו. הנאשם נטל אחריות על מעשיו.

שירות המבחן התרשם כי הנאשם מכיר בדפוסיו האימפולסיביים ועל כן פחתה הסכנה להתנהגות אלימה נוספת מצדו. גם בעניינו של נאשם זה המליץ שירות המבחן על של"צ בהיקף 140 שעות ופיצוי למתלונן, ונוכח החשיבות שגילה הנאשם לסיום ההליך ללא הרשעה - המליץ לבטל את הרשעתו.

ב"כ הנאשמים הציג לקראת ישיבת הטיעונים לעונש מסמך ממעסיקו של הנאשם, ולפיו אם תיוותר הרשעתו על כנה לא יוכל להמשיך ולהעסיקו.

תמצית טענות הצדדים

6. ב"כ המאשימה, עו"ד דנית שושן, טענה כי במכלול השיקולים - היות הנאשמים מחוסרי עבר פלילי, התיקון בכתב האישום, העובדה כי מדובר באירוע נקודתי, הודאת הנאשמים מבלי שניהלו הליך הוכחות והאמור בתסקירים - יש לגזור על הנאשמים עונשים של של"צ בהיקף גבוה מזה שהציע שירות המבחן, מאסר על-תנאי, קנס ופיצוי.

התובעת התייחסה לפגיעת ההרשעה בעתידו של נאשם 2 וטענה כי הרשעתו לא תביא לשלילה אוטומטית של רישיונו לעבוד כפיזיותרפיסט וכי, בכל מקרה, אין הצדקה להסיג את האינטרס הציבורי שבהרשעתו בעבירות החמורות בהן הסתבך מפני צרכיו האישיים.

המאשימה הגישה הצהרת נפגע עבירה מטעמו של מ. ההצהרה כוללת תמונות של הפגיעה, תיאור (מגובה



במסמכים) של הטיפולים הרפואיים שעבר נפגע העבירה, וסיכום טענות. מ עתר למיצוי הדין עם הנאשמים ולפיצוי שיושת על תוקפיו.

7. ב"כ הנאשמים, עו"ד איהאב ג'לג'ולי, מיקד טיעונו בעניינו של נאשם 2. לדעת הסנגור המלומד, אין הצדקה לפגוע בפרנסתו של נאשם זה, אשר נטל אחריות למעשיו ואין בנמצא סיכון ממשי להתנהגות אלימה חוזרת מצדו. מדובר, לדברי הסנגור, באדם שתורם מזמנו למוסדות ועמותות. נטען גם כי הרשעה בפלילים תמנע ממנו להתקבל לתואר שני וכן שתיחסם דרכו להתפרנס במקומות נוספים.

נאשם 2 טען בדברו האחרון לעונש כי מדובר במקרה חד פעמי, כי הוא אדם עם שאיפות ועתיד ואם יורשע בדין - יתרוסק מבפנים.

דין

8. העונש שיושת על הנאשמים למעשה מוסכם על הצדדים (זולת היקף השל"צ), וכיוון שמדובר בעונש המצוי בתוך מתחם העונש ההולם, אם כי בתחתיתו, לא ראיתי לנכון לערוך במקרה זה את הדיון בעל שלושת השלבים המתחייב מתיקון 113 לחוק העונשין.

9. השאלה המרכזית העומדת להכרעה היא שאלת הרשעתו של נאשם 2.

10. מושכלות ראשונים כי בעניינו של נאשם בגיר הרשעה היא הכלל וביטולה הוא החריג.

"החלופה העונשית של הימנעות מהרשעה, תוך הטלת צו מבחן או צו שירות לתועלת הציבור, מהווה, ביסודה, חריג לכלל הרחב הנטוע בתורת הענישה לפיו, מקום שהוכחה אשמתו של אדם, יש להרשיעו בדין. הרשעתו של מי שעבר עבירה פלילית, היא פועל יוצא מהפרת הנורמה הפלילית, והיא מהווה חוליה טבעית הנגזרת מהוכחת האשמה הפלילית. הרשעת נאשם בעקבות הוכחת אשמתו מממשת את תכלית ההליך הפלילי, ומשלימה את שלביו השונים; היא מגשימה את ערך השוויון בין נאשמים בהליך הפלילי, ומונעת הפליה בדרך החלתו...". [ע"פ 9893/06 אסנת אלון לאופר נ' מדינת ישראל (31.12.2007), פסקה 8 לפסק דינה של כב' השופטת פרוקצ'יה]

פסיקה ענפה קיימת בנוגע למסגרת הנורמטיבית להפעלת שיקול הדעת השיפוטי בכל הקשור לבקשת נאשם להימנע מהרשעתו [ראו, למשל, ע"פ 2083/96 כתב נ' מדינת ישראל, פ"ד נב(3) 337 (1997); ע"פ 2669/00 מדינת ישראל נ' פלוני, פ"ד נד(3) 685,689 (2000); ע"פ 9150/08 מדינת ישראל נ' ביטון (2009)].

תמצית ההלכה היא כי על בית המשפט לשקול בכך המאזניים האחת את השפעת ההרשעה על הנאשם, ועל



סיכויי שיקומו. בכף המאזניים השנייה ישקול בית המשפט את סוג העבירה, חומרתה ונסיבות ביצועה, ולאחר מכן יחליט האם כל אלה מאפשרים לוותר על ההרשעה בלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה [ראו גם עפ"ג (מרכז) 44065-04-12 **מדינת ישראל נ' דאנו** (15.7.2012)]. כאשר עלול להיווצר פער בלתי נסבל בין עוצמת פגיעתה של ההרשעה הפלילית בנאשם האינדיבידואלי לבין תועלתה של ההרשעה לאינטרס הציבורי-חברתי הכללי, נתון בידי בית המשפט הכח להחליט כי, חרף אשמתו של הנאשם, הוא לא יורשע בדין [ע"פ 9893/06, לעיל, פסקה 9].

11. הנאשמים שלפני פגעו בזולתם באופן קשה. נאשם 1 הזמינם למשרדו ושם תקפו אותם שני הנאשמים באכזריות, ללא אומר ודברים (כאן המקום לציין כי העובדות הנוספות שבאו מפי הנאשמים עת רואיינו על ידי שירות המבחן לא בא זכרם בכתב האישום המתוקן), ובאופן שגרם למ חבלות גוף לא פשוטות, כמופיע בכתב האישום ובתעודות הרפואיות אשר צורפו להצהרת הנפגע שערך.

להשקפתי, ביטול הרשעת בגיר שביצע מעשה חמור שכזה חייבת להיות עניין נדיר ביותר, גם בשל הצורך להרתיע את הציבור מפני פניה לדרכים אלימות לשם יישוב סכסוכים.

12. בעניינו של נאשם 2 יש כמובן להביא בחשבון את העובדה כי לא צבר לחובות הרשעות קודמות, ואף את הפגיעה האפשרית בתחומי עיסוקו והוודאית במקום תעסוקתו הנוכחי. יחד עם זה, עם כל הצער שבדבר, חוששני שאין באלה כדי להסיג במקרה דנן את אינטרס הציבור שבהרשעתו מפני אינטרס הפרט [(ראו והשוו עפ"ג (מרכז) 25752-07-11 **כהן נ' מדינת ישראל** (2.10.2011)].

13. דוחה אני אפוא את בקשתו של נאשם 2 לביטול הרשעתו בדין.

14. לעניין העונש (המוסכם כאמור) החלטתי לקבל את גישת המאשימה שלפיה מכסת השל"צ שקבע שירות המבחן לשני הנאשמים נמוכה מדי בהתחשב במעשה ובתוצאותיו.

15. שקלתי את טענות הצדדים כולן והחלטתי לגזור על **כל אחד** מן הנאשמים את העונשים הבאים:

- מאסר על-תנאי בן 4 חודשים, והתנאי הוא כי בתקופה בת שלוש שנים לא יעברו עבירת אלימות.
- של"צ בהיקף 220 שעות לפי התוכניות שגיבש שירות המבחן. הזהרתי את הנאשמים כי אם לא יבצעו את השל"צ ניתן יהיה להחמיר בעונשם.
- פיצוי בגובה 3,000 ₪ לטובת מאמון. הפיצוי ישתלם עד ליום 1.6.2017. המאשימה תספק את פרטי נפגע העבירה למזכירות עוד היום ותעדכנו כי נפסק פיצוי לזכותו.

· קנס בסך 1,200 ₪ או 12 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישתלם עד ליום 1.6.2017.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 יום.

ניתן היום, י"ט אייר תשע"ז, 15 מאי 2017, במעמד הנוכחים.